

מסורת הש"ס

(6) וסנהדרין לא: (3) אשר
 חיים לקמן כג: ד"ה
 מהרחות: (3) ונחמ' ירושל'
 ויראש' ליתח' להק' ב'
 חיות: (ד) ולקמן כג:
 (5) וכל שק חז' רש"י
 (1) ולקמן כה: (1) ולקמן
 (2) (ח) וסנה: (5) ועי'
 חסד פסחים לג: ד"ה חתל'

הגהות הב"ח

(א) תימ' ד"ה אל' וכו' אל'
 אן בו סימן. נ"ב ע"ל דף
 כב סוף ע"א:

הגדות הגר"א

[א] גמ' קב שומשמן כו'.
ג"כ גירסת הרמב"ם
שומשמי ותמרי ורמוני מאי
תיקו ור"ל מר' וג' מניס:

דשייליגן לכו. אס ראו הפרען. ואס לאו נאמן המלוה לומר שלל
 ונכתב אלל להיות מוכן לכשיפרע: עדי קיום. שכתבו הנפק דבי
 דינאל לא מקיימי ליה אלל א"כ פרע: מספון שיש עליו עדים.
 ועדי קיום ומקומי לה: אפ"כ בחוסמיו. ואפי' יואל מתחת די
 מלוה כשר: אין עליו עדי קיום.
 אבל עדים מתקוני עליו: ויואל מספון
 ידי שלש. שאין הלוה ונזיל ואל
 המלוה אלל שלש שנינים נאמן:
 או שלל אחר חיסוס שערס. שלל
 לפנינו כשהוא כחז כשטר חזב
 אחר החמישי כשר: דכא כימני
 מלוה לשלש. דעל כרחק אין
 כותב שובר אלל מלוה והוא מקרי
 לדי השלש:

הדרן עלך שנים אוחזין

[illegible]

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

כא.

אלו מצאות שלו: כריכות ברה"ר. כריכות דוקא מפליג נין
רה"ר לרה"י משום דלמ"ד (לקמן כג:) סימן העשוי לדרס
היו סימן ומקום היו סימן מיירי הכא דליכא סימן ומקום נמי לא
היו סימן כרה"ר משום דננשפיר וברה"י לא מקום סימן ומקום
להכריז ומיירי דלשכח דרך הכניסה
וככרות של נחמוס ועיגולי דביה
אין כהם סימן והיו שלו אף כרה"י
ומיירי דמנא דרך נחמוס ולכן לא
היו מקום סימן וא"ת אמאי נקט
כריכות דלשכח דרך הכניסה טפי
משאר דאחרי דרך כניסה וי"ל
דכריכות אחרי דקיימי איתנו לא הוה
שיפלו שלא מדעת אלא כשעומד לפוש
מניה לאקרי וסימא שם וככרות של
מנח"ט יכן סימן נקט דבעלי חים
רגילים לעשות סימן בככרותיהן ולכן
אפילו ככרות הרבים חייב להכריז
דסימן העשוי לדרס היו סימן וציבור
מנח"ט ככרות אחרות חזו לא

הדרן עלך שנים אוחזין

אלו מציאות שלו ואלו חייב להכריזו אלו מציאות שלו "מצא פירות מפחורין ימעות מפחורות יכריכות ברשות הרבים יתעגלו רבילה ככרות של נחתום" מפחורות של דגים וחתיכות של בשר וגו' צמר הלקוחין ממדינתן ואנצי פשתן ולשונות ארמגן הרי אלו שלו "דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר "כל שיש בו שני חייב להכריזו כיצד "מצא עגול ובתוכו חרס ככר ובתוכו מעות רבי שמעון בן אלעזר אומר כל כלי אנפריא אין חייב להכריז: **גמ'** מצא פירות מפחורין וכמה א"ר יצחק קב בארבע אמות הכי דמי א' דרך נפילה אפילו טובא נמי וא' דרך הינוח אפילו בציד מהכי נמי לא א"ר עוקבא בר חמא "במכונשתא דבי דרי עסקין" קב בארבע אמות דנפיש טרחיהו לא מרח אנשי ולא הדר אתי ושקיל להו אפקורי מפקר להו בציד מהכי טרח הדר אתי ושקיל להו ולא מפקר להו בעי רבי ירמיה חצי קב בשתי אמות מהו קב בארבע אמות טעמא מאי משום דנפיש טרחיהו חצי קב בשתי אמות כיון דלא נפיש טרחיהו לא מפקר להו או דלמא משום דלא חשיבי "וחצי קב בשתי אמות כיון דלא חשיבי מפקר להו קביים בשמונה אמות מהו קב בארבע אמות טעמא מאי משום דנפיש טרחיהו וכו' קביים בשמונה אמות כיון דנפישא טרחיהו טפי מפקר להו או דלמא משום דלא חשיבי וקביים בשמונה אמות כיון דחשיבי לא מפקר להו א' קב שושמשין בארבע אמות מאי משום דלא חשיבי ושושמשין כיון במא משום דנפיש טרחיהו וכו' שושמשין להו קב תמרי בארבע אמות קב רמוני אמות טעמא מאי משום דלא חשיבי קב בארבע אמות נמי כיון דלא חשיבי מפקר טרחיהו וקב תמרי בארבע אמות וקב רמוני טרחיהו לא מפקר להו מאי יתיקו: איתמר יאוש

לגמור אבל קב בארבע אמות יש לו טורח לנקוט הכל ואין מלקט כלל אי נמי קב בארבע אמות אמות רוחב וארבע אמות אורך והבא בעי חזי קב בב' אמות על ג' אמות:

עין משפט
גר מצות

קָלוּ א ב מ ים
המלכות מלכות
סלסל עתה שפון
טושים מים מר טפן
קָלוּ מ ים ס ג
טושים ע טפן
יט
קָלוּ ע טפן
טושים ע טפן
כ
מ ים טפון מלכות
גולה מלכות ג' מ
טושים עתה שפון
יט רכס טפן
ב מ ים טפון ג'
טושים ע טפן
ג מ ים טפון ג'
טושים ע טפן
ד מ ים טושים ע
טפן
ה ט מ ים סלסל
טושים ע טפן
ו מ ים סלסל
ז מ ים טפן
ח מ ים טפן
טח ט טושים מ'
ס רכס טפן

לעזי רש"י

אגודות פשתן סרוק.
מוס"ר [מוסדי"ש].
אגודות פשתן סרוק.
דישט"א [דישט"ש].
אגודות פשתן סרוק.

רבינו חנואל

שיש עליו עדים כשר.
וסמך מאי עדים דקמי
דקמי קיום הכי נמי
מסתברא דאין גוטא סמך
שיש עליו עדים ותיקם
בביתא דמיתא ותיקם
מסתברא וקאנסא עדין
שדערט מיתא. אין ויען
עליו כלומר מאי עדים
הדערט א סמך עילא
ואם רצא מתחת יד שליש
ואם השליש שראא פאר
הלולא מלכות מינו דא
השליש מיתא
ללולא כי אמר מיתא
מיתא. וכן אסא ומצא
הסמך פארבא בשטר
חוב עצמו אחר התיקא
השטר כשר דא לאו
שדפדעיה לא הוה מאי

[illegible]

(ח) אולי צ"ל פ"י בשעת חסימת
הכניסה לשמורת.

77

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones